

opusdei.org

Prelato laiškas (2008 m. vasaris)

Opus Dei Prelatas ragina Gavėnios metu su džiaugsmu trokšti atsiversti, kad galėtume su Dievu džiaugtis laime. Skelbiame jo vasario mėnesio ganytojišką laišką.

2008-03-19

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Tuoj įžengsime į Gavėnią, laikotarpį, kurio metu Bažnyčia, geroji Motina, savo vaikams nuolat primena, kaip

svarbu visuomet atsigręžti į Dievą ir kiekvienam ištaisyti savo gyvenimo klaidas. Žinoma, kaip sakė Popiežius panašiu atveju, „ši evangeliško atsigręžimo kelionė negali apsiriboti tam tikru metų laikotarpiu: šiuo keliu turime eiti kasdien, per visą savo gyvenimą, kiekvieną mūsų gyvenimo dieną“[1].

Per liturgines Pelenų trečiadienio apeigas kunigas, barstydamas mus pelenais, taria žodžius, kviečiančius skubiai ir nuodugniai pasitikrinti sąžinę: „*Atsimink, jog dulkė esi ir dulkėmis virsi*“ [2]. Taip jis sukalba vieną iš tam skirtų maldų. Šie žodžiai itin išraiškiai mums primena, kad esame mirtingi: ateis akimirka, kai Viešpats mus pakvies pas save, teis mūsų mintis, darbus bei žodžius ir atlygins taip, kaip nusipelnėme per gyvenimą – suteiks palaimą, apvalys arba pasmerks.

Apmąstydami šią tiesą neturėtume išsigąsti, o išgyventi dėl savo trūkumų, pasiryžti pasitaisyti ir džiaugtis, kad galiausiai susitiksim su Švenčiausiąja Trejybe. Tą savo naujausioje enciklikoje primena ir Šventasis Tėvas: „*Teismo perspektyva nuo ankstyviausių laikų lygi pat kasdienio gyvenimo lygmens darė poveikį krikščionims kaip jų dabartinio gyvenimo matas, kaip reikalavimas sąžinei ir kartu kaip dieviškoji teisingumo viltis*“ [3].

Šiose apeigose galima kalbėtis ir kitą maldą: „*Atsiverskite ir tikėkite Evangeliją*“ [4]. Esame nusidėjėliai, kuriems reikia Dievo atleidimo, todėl esame kviečiami iš esmės pasikeisti, pasukti savo žemiškos piligrimystės keliu konkretaus tikslo – amžinos laimės šalia Dievo – link. Trokštu, kad šiuose žodžiuose su džiaugsmu įžvelgtume raginimą diena iš dienos tapti geresniems: jei nenustosime kovoti, mums dieviškasis Teisėjas bus

ne Teisėjas – rūščiaja šio žodžio prasme – o paprasčiausiai Jėzus [5], „**mūsų**“ Jėzus, Dievas, kuris atleidžia.

Taigi apmąstykite, ką rašė šv. Chosemarija: „**Pagalvokite, kaip nuostabu, kad Dievas mums rūpinasi, visada pasirengęs mus išgirsti ir kiekvieną akimirką atidžiai klausosi žmogaus žodžio. Jis visada mus girdi – o šiuo metu ypač, nes mūsų sielos pasirengusios apsivalyti, ir niekada nenusisuks nuo prašančios „sudužusios ir nusizėminusios širdies“ (Ps 50, 17)**“ [6].

Šventoji Bažnyčia mus nuolat išmintingai moko kertinių tiesų, kad jas gerai įsimintume ir nepamirštume. Prasidedant Gavėniai, per šias Pelenų trečiadienio apeigas kunigas mus kviečia giedoti vilties kupiną giesmę: „**Atsiverskime, pasitaisykite,**

pasninkaukime ir raudokime Dievo akivaizdoje. Viešpats be galo gailestingas, jis atleis mums nuodėmes“ [7].

Žinome, kad kiekvienais metais Gavėnios dvasia atsiskleidžia trimis tradiciniais būdais: malda, atgaila ir gailestingumo darbai. Jau esu jus kvietęs apmąstyti šiuos aktus, ypač šiuo liturginiu laikotarpiu. Dabar ypač norėčiau atkreipti dėmesį į atgailą, kad atgailaudami ir ieškodami prieglobsčio dieviškame gailestingume atlygintume už savo ir už visų žmonių nuodėmes.

Kalbėdamas apie pranašo Joelio kvietimą atgailauti – „*gręžkitės į mane visa širdimi*“, kurį Gavėnios pradžioje kviečia apmąstyti liturgija [8], štai ką sakė šv. Jeronimas: „*Tepasireiškia jūsų vidinė atgaila pasninku, rauda ir ašaromis. Šitaip dabar pasninkaujant, vėliau bus numalšintas jūsų alkis; jei dabar*

verksite, vėliau galėsite juoktis; dabar dejuodami, paskui būsite paguosti (...). Neabejokite nuodėmių atleidimu, nes kad ir kokia didelė būtų jūsų kaltė, Jo gailestingumo didybė, be abejonės, dovanos visų jūsų nuodėmių gausybę“ [9].

Pirmiausia atgailaukime už savo pačių nuodėmes. Visi mes buvome pakrikštyti ir tapome Dievo vaikais bei Kristaus Mistinio Kūno –

Bažnyčios nariais. Argi ne logiška į tokią meilę atsakyti visa širdimi? Tačiau turime pripažinti, kad dažnai būdami silpni neišpildome Dievo Valios ar bent jau neatsakome į Jo Meilę taip greitai ir dosniai, kaip Jis teisėtai to laukia.

Kaip mūsų Tėvui buvo skaudu, kad tiek krikščionių užmiršta savo orų ir didį dievišką pašaukimą! Galime sau pritaikyti jo žodžius. „**Susiimk!**

Klausykis, ką tau sako Šventoji

Dvasia: Si inimicus meus maledi

*xisset mihi, sustinuissem utique -
jei priešas mane užgaulioja, nėra
keista ir yra labiau pakenčiama.
Bet tu... tu vero homo unanims,
dux meus, et notus meus, qui simul
mecum dulces capiebas cibos - tu,
mano draugas, mano apaštalas,
kuris sėdies prie mano stalo ir su
manim valgai saldžius patiekalus!“ [10].*

Mano dukterys ir sūnūs, niekad
neprarasdami ramybės, tiesiai
pripažinkime savo nuodėmes ir
trūkumus: Viešpats yra Tėvas, tikras
mūsų Tėvas, visada pasirengęs mus
sutikti išskėstomis rankomis. Kasdien
ryžtingai, bet sąmoningai skirkime
keletą minučių sąžinės sąskaitai,
Šventosios Dvasios apšviesti,
apmąstyti, kas buvo gerai, kas blogai,
ką galėjome padaryti geriau.
Nuoširdžiai dėkokeime už gerį, o už
trūkumus nuolankiai prašykime
atleidimo; ir visada baikime atgailos
aktu – meilės skausmu – bei

konkrečiu pasiryžimu kovoti; galbūt nedideliu, užtat rimtai trokšdami augti vidumi.

Šitaip Atgailos sakramento eisime gerai pasiruošę ir patirsime didesnę dvasinę naudą. Ar suvokiame, kad pagal senovinį krikščionių paprotį pasitikrinę sąžinę atveriamo savo sielą Viešpačiui? Ar suprantame, jog Dievas pasiruošęs mums suteikti savo malonę, kad dar labiau jį pamiltume?

Bažnyčia patarė ir pataria dažnai eiti išpažinties. Be šios asmeninio šventumo priemonės būtų labai sunku, kone neįmanoma gyventi visaverčio krikščioniško gyvenimo ir ypač tuomet, kai mūsų aplinkoje gausu progų nuo Viešpaties nutolti. Todėl nenuilsdamas jus raginu ir toliau uoliai ir nuolat vykdyti „išpažinties apaštalavimą“. Nepasiduokime žmonių baimei ir draugams, giminėms,

bendradarbiams skleiskime šį užsidegimą padėti žmonėms, su kuriais jie susiduria.

Kad būtų matyti, jog mes neabejojame tuo, ką skelbiame, visus raginkite kiek galint labiau išnaudoti gausias Gavėnios malones, nuodugniai apvalyti savo sielas ir atrasti ar sustiprinti artimą ryšį su Viešpačiu. Juos aplankys ramybė, jie pasijus laimingesni, nes nėra didesnio džiaugsmo už žinojimą, kad esi Dievo vaikas. Raginkime juos nuolat priimti šį „**džiaugsmo sakramentą**“, kaip sakydavo mūsų Tėvas.

Taip pat jums minėjau, kad reikia prašyti atleidimo ir už kitų nuodėmes. Tam nebūtina imtis didelių žygių, nes už mus tą jau padarė Mūsų Viešpats, dėl mūsų mirdamas ant Kryžiaus. Tačiau Jis trokšta, kad prie jo Atpirkimo prisidėtume nedideliu pasiaukojimu

ir atgaila dėl mums paties gyvenimo
pateiktų nesėkmių: ligos
nemalonumų, aplinkinių
nesupratingumo, darbo sunkumų,
nepasisekusio plano, kurį įgyvendinti
karštai svajojome... Kad
nenusimintume susidūrę su tokiomis
nesėkmėmis, kurios padeda siekti
šventumo, ypač per šias savaites
noriai aukokimės valgydami,
gerdami, atsisakydami patogumo,
ilsėdamiesi ar prasiblaškydami, kad
taip priartėtume prie Jėzaus Kristaus
Kryžiaus ir pasiruoštume skinti
gausų Velykų vaisių derlių.

Neseniai Benediktas XVI visiems
priminė, kad toks elgesys tinka
visada. Savo enciklikoje jis rašo apie
viltį: *„Šiandien galbūt mažiau
praktikuojamam, bet dar neseniai
paplitusiam pamaldumui buvo
būdinga mintis, jog nedideliu
kasdieniu vargu galima „paaukoti“,
taip suteikiant jiems prasmę“* [11].
Apgailestaudamas, kad šie Dievo

meilės įrodymai nyksta užmaršty,
Popiežius priduria, jog pamaldžios
sielos, paaukodamos darbo dienos
nesėkmes, neabejojo, kad „savo
nedidelius vargus gali įterpti į didįjį
Kristaus drauge kentėjimą, kad jie
kažkaip priklausytų drauge
kentėjimo lobiui, kurio reikia
žmonijai. [12]. Ir baigia: „*Galbūt
turėtume paklausti, ar šitai negalėtų
mums vėl tapti protinga perspektyva*“
[13]. Šį klausimą pateikiu ir jums,
kad kiekvienas iš jūsų jį apmąstę
atrastumėt „***slapto bei tylaus
pasiaukojimo***“ [14] vertę ir šią žinią
skleistumėt aplinkiniams.

Kaip ir kiekvieną mėnesį, prašau
jūsų palaikyti mano intencijas. Ypač
melskitės už apaštališkojo darbo
pradžią Rumunijoje ir Indonezijoje;
jau imamasi konkrečios veiklos ir su
Dievo padėjimu ten pradėsime darbą
jau šiais metais. Ir toliau melskitės už
Popiežių ir jo intencijas, kurių viena
svarbiausių yra troškimas, kad

susivienytų visi krikščionys,
pradedant gilesne ir antgamtiškesne
katalikų vienybe.

Trokštu ir kad kiekvieną dieną
melstumės už sergančiuosius:
Viešpats mus negailėdamas
apdovanojo lobiu – galimybe
pagelbėti begalei kenčiančiųjų.
Norėčiau, kad taip, kaip Viešpats
gydė ir guodė kenčiančiuosius, ir mes
visi ir visos praturtintume savo sielą
šiuo dosnumu, šia tikra meile,
padėdami tiems, kuriems reikia
pagalbos.

Nenoriu išsiplėsti, bet prašau jūsų
melstis mylimiausiajam tėvui
Alvarui, kuris vasario 19 d. švęsdavo
savo gimtadienį. Prašykime jo, kad iš
Viešpaties gautų broliškos meilės
gausybę, kad visi Opus Dei nariai
kiekvieną akimirką, o ypač sirgdami,
gyvai pajustume, kad Opus Dei yra
šeima, tikra šeima, kurioje visi su
malonumu atsiduoda vienas kitam.

Su meile jus laimina

Jūsu tēvas

+ Javier.

Roma, 2008 m. vasario 1d.

[1] Benediktas XVI, *Žinia tikintiesiems*, 2007/02/21.

[2] Romos mišiolas, Pelenų trečiadienis, *Pelenų barstymas* (Plg. Pr 3,19).

[3] Benediktas XVI, *Enciklika „Spe salvi“*, 2007/11/30, nr. 41.

[4] Romos mišiolas, Pelenų trečiadienis, *Pelenų barstymas* (plg. Mk 1, 15).

[5] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 168.

[6] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 57.

[7] Romos mišiolas, Pelenų trečiadienis, Antifona pelenų barstymo metu (plg. JI 2, 13).

[8] Plg. Romos mišiolas, Pelenų trečiadienis, *Pirmasis skaitinys* (JI 2, 12).

[9] Šv. Jeronimas, *Pranašo Joelio knygos komentaras* II, 12-13.

[10] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 244.

[11] Benediktas XVI, *Enciklika „Spe salvi“*, 2007/11/30, nr. 40.

[12] Ten pat.

[13] Ten pat.

[14] Plg. Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 185 ir 509.

.....

lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-
vasaris/ (2026-02-22)